

Конгрес
Українських
Націоналістів

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Любіть Україну!

e-mail: nacija@ukr.net

www.nacija.org.ua

28 серпня 2007 року № 35 (199)

ВІКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

Світлина Святослава МІЗЕРНЮКА

ЯК ПОБУДУВАТИ УКРАЇНСЬКУ УКРАЇНУ

У нашій державі гегемоном має бути титульна нація

Політика – це публічна або прихована діяльність, спрямована або на руйнацію, або на користь України. Держава – це продукт політики: яка політика, така й держава. З того, що маємо, видно, що побудова нашої держави не передбачалася у вигляді національно-демократичної моделі, а тільки у форматі демократичної вседозволеності.

Іван БЕЛЕБЕХА

ЕКСПРЕС-АНАЛІЗ

Під привабливими гаслами демократичних свобод державність в Україні створювалася космополітами. Вони є продук-

том попередньої влади зі світоглядом, сформованим комуністичною ідеологією. Патріоти нації, які перебували на зорі Незалежності у Верховній Раді, не маючи ніякого державного та чиновницького досвіду, не зуміли осмислити доленість

перших основоположних законів для побудови справедливої держави, що призвело до величезних помилок і прорахунків.

Не все було суціль негативним і злочинним. Найуспішнішою, найвидатнішою історичною подією було, є і буде набуття Україною державної незалежності. Маємо державний прапор, основний елемент великого герба – Тризуб. Ухвалено Конституцію: хоча й недосконалу, але все ж таки Основний Закон у державі. Українська мова законодавчо визнана державною. То є головні переваги.

А перелік недоліків – значно довший.

Чорноморський флот, що за логікою речей мав залишитися у власності України, безоплатно передано Росії. Україні залишилися лише купа металобрухту у вигляді непридатних для використання морських суден. Атомну військову техніку також безоплатно передано Росії, а її реальна вартість – понад 100 млрд доларів США. Значну територію Південного берега Криму за ганебно мізерну суму передано в так звану довгострокову аренду, а інші території узбережжя Росія захопила силоміць, взагалі не платячи нічого. Крим поволі перетворено на російський плацдарм ідеологічної та майбутньої фізичної агресії проти України.

Економіку з прокрустового ложа адміністративно-планової системи кинули в ринкову стихію, де ніхто не знав правил поведінки, а честь, мораль і совість були відкинута. Економічною сферою керують переважно чужинці та скоробатячки – клани та політичні партії.

Велика приватизація проведена як грабунк народному добру. Мала приватизація здійснена також на користь можновладців та їхнього оточення: директорів заводів, фабрик, голів колгоспів, інших керівників сільськогосподарських підприємств.

Закінчення на 5-й стор.

1 ВЕРЕСНЯ – ДЕНЬ ЗНАНЬ

СИЛЬНА ДЕРЖАВА – НАЦІЯ, ЯКА НАВЧАЄТЬСЯ

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

Одвічну людську цікавість і допитливість, природну потребу в постійному збагаченні й прискореному оновленні знань, що виражається висловом "Вік живи – вік учишся", ось уже майже 60 років сповідує Товариство "Знання" України.

Акумулюючи інтелектуальний і духовний потенціал суспільства, Товариство стало колективним сіячем розумного, доброго, вічного, сприяє підвищенню рівня освіченості, духовності і національної самосвідомості українського народу.

Під час прес-конференції, що відбулася тут напередодні початку нового навчального року, акцентувалася увага на проблемах поширення знань як стратегічного напрямку розвитку суспільства. На жаль, у нас поки що дослідницькій роботі, просвітництву, освіті відводиться другорядна роль. Не видно тут бодай найменшої перспективи і в найближчому майбутньому. Принаймні судити так про це можна, наприклад, за програмами учасників передвиборних змагань, в яких освіті, знанням відводиться малопомітне місце, хоча підхід до цих явищ має бути зовсім іншим.

Закінчення на 5-й стор.

Василь ОВСІЄНКО

"Тридцять Сьомий – це гігантський масштаб репресій, що охопили всі регіони й усі без винятку верстви суспільства: від вищого керівництва країни до безмежно далеких від політики селян і робітників, – сказано у Тезах Міжнародного "Меморіалу, який проводить 4 серпня у Медвежогорську наукову конференцію. – Упродовж 1937–1938 за політичними звинуваченнями було заарештовано більше 1,7 мільйона осіб. А разом із жертвами депортацій і засудженими "соціально шкідливими елементами" кількість репресованих перевищує два мільйони".

...На початку 30-х років упорочена репресіями та голодом Україна вже лежала під чоботом Сталіна. Ще треба було позбавити її голови.

Скориставшись убивством 1 грудня 1934 року С. Кірова, Сталін особисто підготував, а ЦВК СРСР схвалив постанову "Про порядок ведення справ про підготовку або здійснення теро-

ПАМ'ЯТАЄМО!

РІК ВЕЛИКОГО ТЕРОРУ

21 травня Президент України підписав Указ № 431/2007 "Про заходи у зв'язку з 70-ми роковинами Великого терору – масових політичних репресій 1937–1938 років". Указ підписаний на підтримку ініціативи громадськості "з метою належного вшанування пам'яті жертв політичних репресій, привертання уваги суспільства до трагічних подій в історії України, викликаних насильницьким впровадженням комуністичної ідеології, відродження національної пам'яті, утвердження нетерпимості до будь-яких проявів насильства проти людства".

Президент зобов'язав Кабінет міністрів затвердити в місячний термін план заходів.

ристичних актів". Згідно з нею, на все "слідство" відводилося 10 діб. Участь захисника, прокурора, а часом і самого звинуваченого, оскарження вироку та клопотання про помилування не передбачалися, а вирок виконувався негайно після його винесення.

Цілом у дусі настанови творця радянської держави В. Леніна, який учив: "Будьте примерно беспощадными... Расстреливать... никого не спрашивая и не допуская идиотской волокиты". (В. І. Ленін, ПСС, Москва, Политиздат, 1981 г., т. 50, стор. 165). І відповідно до настанови "лю-

Поки що про такий план нічого не чути. Але Український інститут національної пам'яті та Всеукраїнський "Меморіал" ім. В. Стуса виконують один із пунктів Указу: готують експедицію на місце розстрілу Соловецького етапу в урочищі Сандармох (південь Карелії) та на Соловецькі острови. Починаючи з 1997 року, громадськість робила це щороку 5–7 серпня, а тепер має робити це на державному рівні. До речі, за 11 км від урочища Сандармох починається Біломорканал, де в 1937–38 рр. працював ув'язнений батько нинішнього Президента України. Ціна Біломорканалу – 100 тисяч людських життів...

бимца партии и народа" Кірова, який учив "карать по-настоящему, чтобы на том свете был заметен прирост населения, благодаря деятельности нашего ГПУ" (Промова з нагоди 15-річчя ГПУ, цит. за кн.: Сергій Шевченко. Архіпелаг особливого призначення. – К.: Фенікс, 2006. – С. 21).

Уже 4 грудня 1934 року газета "Правда" повідомила про викриття "терористів". Негайно розпочалися арешти інтелігенції, зокрема української, яка, за висловом Сталіна, "не заслуговує довіря". Інститут шляхетних панянко, більше знаний у Києві як Жовтневий палац, а тепер Міжнародний центр культури та мистецтв (отой, що надвисає над Майданом Незалежності), вже приступив до виконання нових функцій після переведення столиці з Харкова до Києва. (Доти ГПУ/НКВС діяв на вулиці Рози Люксембург, нині Липська, 16, де тепер Фонд культури та Український інститут національної пам'яті. Там усі двори начинені трупами...). Уже 15–17 грудня 1934 року були розстріляні як "терористи" письменники та діячі української культури Григорій Косинка-Стрілець, Дмитро Фальківський, Олександр Влизько, Кость Буревій, брати Іван і Тарас Крушельницькі – усього 28 осіб.

Закінчення на 6–7-й стор.

Дорогі читачі! Триває передплата на газету "Нація і держава". Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2007 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 1,67 грн. 3 місяці – 5,01 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

4 липня 2007 року Одеська міська рада ухвалила рішення про спорудження в Одесі пам'ятника руйнівникові Української держави, катові українського народу Катерині II. Рішення про спорудження пам'ятника Катерині II прийняла також міська рада Сімферополя.

Незважаючи на протести громадськості, 19 липня в Одесі відбулося закладання першого каменя під майбутній пам'ятник. У церемонії взяли участь заступники міського голови, члена політради НСНУ Е. Гурвіца, а також духовенство Української Православної Церкви Московського Патріархату.

На нашій землі споруджується пам'ятник гнобителю українського народу, російській імператриці, вся діяльність якої стосовно України була спрямована на ліквідацію української автономії і нагадує хроніку окупації. 1764 року вона скасувала інститут Гетьманства. Через рік – розформувала козацькі полки на Слобожанщині. 1775 року зруйнувала Запорозьку Січ як форпост української ідентичності та національної державності. 1782 року

ВІДОВІВА

української інтелігенції з приводу спорудження на нашій землі пам'ятників російській цариці Катерині II

Катерина II ліквідувала існуючий територіально-адміністративний устрій Гетьманщини, запровадила замість полкової та сотенної адміністрації намісництва, роздала українські землі царським чиновникам та своїм лакузам. Олександр Пушкін справедливо звинуватив Катерину II в тому, що вона "закабалала Малороссию". Катерина II заборонила викладання української мови в Києво-Могилянській академії, запровадила навчання російською мовою. За часів її правління в Україні запроваджено кріпацтво – "панщину" як державну систему національного і соціального гноблення української нації. Під її керівництвом російські окупаційні війська придушили національно-визвольний рух – Коліївщину 1768 року та безжалю-

но розправилися з українцями, учасниками Турбаївського повстання 1789–1793 років.

Відкриття пам'ятника заплановано на 2 вересня. Така поспішність свідчить про те, що замовники акції намагаються встигнути до парламентських виборів використати це як привід для запровадження новітніх технологій колоніалізму.

Спорудження пам'ятників російській цариці, яка "доконала вдову-сиротину" – Україну (Тарас Шевченко) – на руга над пам'яттю мільйонів полеглих за незалежність України та жертв кількох десятиліть царської та московсько-комуністичної окупації. Це – пробний камінь, закинутий з Кремля, з метою перевірити: як задалеко можна зайти у новітньому зросійщенні України. Па-

м'ятники, які несуть великодержавницьке, імперське навантаження, отруюють свідомість нашого народу, піднімають дух "п'ятої колони" Москви, яка прагне безперешкодно господарювати в Україні.

Програма інтенсивної політичної та інформаційної окупації України набирає обертів. Завдання цієї програми – прищеплення масам українського населення колоніальної свідомості, почуття "єдиного отечества" – необхідної передумови для повернення України в його лоно.

Від імені мільйонів українців вимагаємо від Президента України Віктора Ющенка не допустити спорудження пам'ятників Катерині II на нашій землі!

Ми звертаємося до наших співвітчизників – не дозволяйте, щоб на нас дивилися з наших майданів і площ кам'яними очима наші гнобителі!

Ми звертаємося до українців світу: станьмо на сторожі національної історичної пам'яті і справедливості, не даймо забруднити нашу землю символами нашої неволі!

Дмитро ПАВЛИЧКО, Герой України, письменник;
Іван ДРАЧ, Герой України, голова Конгресу Української інтелігенції;
Михайло ГОРИНЬ, почесний голова Української Всевітньої Координаційної Ради;
Аскольд ЛОЗИНСЬКИЙ, президент Світового Конгресу Українців;
Олексій ІВЧЕНКО, голова Конгресу Українських Націоналістів;
Микола ПЛАВ'ЮК, останній Президент УНР в екзилі, голова Організації Українських Націоналістів;
Євген СВЕРСТЮК, доктор філософії, головний редактор газети "Наша віра";
Іван МАРЧУК, народний художник України, лауреат Національної премії імені Т. Шевченка, член Міжнародної академії сучасного мистецтва "Рим";
Левко ЛУК'ЯНЕНКО, Володимир МУЛЯВА, духовний гетьман українського козацтва, генерал-майор ЗС України у відставці;
Володимир ЯВОРІВСЬКИЙ, голова Національної спілки письменників України, лауреат Національної премії імені Т. Шевченка;
Павло МОВЧАН, голова ВУТ "Просвіта";
Віктор ПЕДЕНКО, генеральний секретар Світового Конгресу Українців;
Осип ЗІНКЕВИЧ, голова видавництва "Смолоскип";
Петро КОНОНЕНКО, президент Міжнародної асоціації "Україна і світове українство";
Марія ШКАМБАРА, голова Світової Федерації українських жіночих організацій;
Василь ОВСІЄНКО, лауреат премії імені В. Стуса;
Михайлина КОЦЮБІНСЬКА, літературознавець, лауреат Національної премії імені Т. Шевченка;
Галина ЯБЛОНСЬКА, народна артистка, голова Міжнародної ліги "Матері і сестри – молоді України";
Леопольд ЯЩЕНКО, кандидат мистецтвознавства, художній керівник етнографічного хору "Гомін", лауреат Національної премії імені Т. Шевченка;
Борис КОЖИН, віце-адмірал, народний депутат України двох скликань, перший командувач ВМС України;
Лілія ГРИГОРОВИЧ, голова Союзу Українок;
В'ячеслав БіЛОУС, голова Спілки офіцерів України;

Степан КОЛЕСНИК, письменник, лауреат Національної премії імені Т. Шевченка;
Анатолій ДІМАРОВ, письменник;
Сергій ПЛАЧИНДА, письменник;
Євген ДУДАР, письменник, заслужений діяч мистецтв України;
Петро ПЕРЕБИЙНИС, письменник, заслужений діяч мистецтв України, головний редактор газети "Літературна Україна";
Петро ОСАДЧУК, народний депутат України двох попередніх скликань;
Світлана ІОВЕНКО, письменниця;
Любов ГОЛОТА, письменниця, головний редактор газети "Слово просвіти";
Марія МАТІОС, письменниця, лауреат Національної премії імені Т. Шевченка;
В'ячеслав МЕДВІДЬ, письменник, лауреат Національної премії імені Т. Шевченка;
Євген ПАШКОВСЬКИЙ, письменник, лауреат Національної премії імені Т. Шевченка;
Ігор РИМАРУК, письменник, лауреат Національної премії імені Т. Шевченка;
Тарас ФЕДЮК, письменник, лауреат Національної премії імені Т. Шевченка;
Володимир СЕРГІЙЧУК, доктор історичних наук, професор Київського національного університету імені Т. Шевченка;
Станіслав КУЛЬЧИЦЬКИЙ, доктор історичних наук, професор, заступник директора Інституту історії України НАНУ;
Леся ДИЧКО, професор Національної музичної академії, народна артистка України, лауреат Національної премії України імені Т. Шевченка;
Надія МИРОНЕЦЬ, доктор історичних наук, професор, зав. відділом Інституту археології та джерелознавства ім. М. Грушевського;
Ліда ОРЕЛ, заслужений працівник культури України, ст. науковий співробітник Музею народної архітектури та побуту України;
Лариса МАСЕНКО, доктор філологічних наук, професор НАУКМА;
Василь ШКЛЯР, заступник голови НСПУ;
Одесь Саніні, кінорежисер;
Богдан ЖОЛДАК, письменник, кінодраматург;
Одесь ДОРІЧЕНКО, письменник,

лауреат премії імені В. Сосюри, член Національної спілки народних майстрів України;
Олекса ПАЛІЙЧУК, письменник;
Раїса ІВАНЧЕНКО, професор, заслужений діяч мистецтв України, лауреат Національної премії імені Т. Шевченка;
Ольесь ЯНЧУК, кінорежисер;
Іван АНДРУСЯК, письменник;
Степан ПРОЦЮК, письменник;
Павло ВОЛЬВАЧ, письменник;
Микола СЕМЕНЮК, письменник;
Михайло РАТУШНИЙ, заступник голови УВКР;
Олександр ГУДИМА, голова Українського Православного Братства Святого Апостола Андрія Первозванного;
Віталій КАРПЕНКО, професор Київського національного університету імені Т. Шевченка, заслужений журналіст України;
Василь ВАСИЛЕНКО, музичний директор, головний диригент Донецького державного академічного оперного театру;
Василь ЛІСОВИЙ, кандидат філологічних наук, зав. відділом української філософії Інституту філософії НАНУ;
Олександр ШОКАЛО, голова МГОУ "Четверта хвиля";
Лідія КОНОНКО, голова Секретаріату УВКР;
Ірина КЛЮЧКОВСЬКА, директор Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діаспорою;
Теодор КУКУРУЗА, співак, композитор, поет;
Анатолій КРИМ, письменник, секретар Ради НСПУ;
Володимир ЦИБУЛЬКО, письменник;
Микола ЗАКУСИЛО, письменник;
Володимир ДАНИЛЕНКО, кандидат філологічних наук, письменник, член НСПУ;
Лариса БРЮХОВЕЦЬКА, головний редактор журналу "Кіно – театр", старший викладач НАУКМА;
Олександр ЄВТУШЕНКО, музичний критик, публіцист;
Андрій ОХРИМОВИЧ, ведучий телепрограми "Далі буде" НТКУ;
Сергій КОТ, генеральний директор фондації імені О. Ольжича;
Юрій БУРЯК, письменник, головний редактор культурологічного альманаху "Хроніка";
Олег МИКІТЕНКО, шеф-редактор журналу "Всесвіт", заслужений працівник культури України;
Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ, заступник головного редактора газети "Літературна Україна",

головний редактор газети "Нація і держава";
Аркадій ШЕЛЕСТ, голова Товариства українців Саратова (Росія);
Олександр ЗАРІЧНИЙ, голова української громади в Азербайджані;
Ольга МАЦЕЛЮХ, член УВКР;
Євген ЛУПАКОВ, капітан I рангу у відставці, член центрального проводу Спілки офіцерів України;
Катерина СІРОЦЬКА, Союз Українок Польщі;
Наталія ДАНИЛЕНКО, Світова Федерація українських жіночих організацій;
Богдан ФЕДОРАК, Світовий Конгрес Українців;
Ольга ДАНИЛЯК, Світовий Конгрес Українців;
Володимир ОМЕЛЬЧУК, Всеукраїнське молодіжне об'єднання "Український Молодіжний Авангард";
Василь ВАСИЛАШКО, письменник, журналіст;
Оксана ФАΡΙОН, заступниця голови Союзу Українок Америки;
Ігор ГАВДЯК, голова Українсько-Американської Координаційної Ради;
Леонід КАПЕЛЮШНИЙ, журналіст;
Світлана ЄРЕМЕНКО, головний редактор журналу "Аспекти самоврядування";
Богдан ЧЕРВАК, журналіст;
Віра ІЛЬЧЕНКО, зав. лабораторії інтеграції освіти, професор, доктор педагогічних наук;
Наталія МАЦЬКО, голова секретаріату Української Світової Спілки професійних вчителів, кандидат педагогічних наук;
Надія САЛТАНОВСЬКА, завідувачка кабінету математики Вінницького обласного інституту післядипломної освіти педагогічних працівників;
Олексій СИТНИК, філолог, викладач кафедри видавничої справи Інституту журналістики КНУ імені Т. Шевченка;
Роман КРУЦИК, заступник директора Інституту національної пам'яті;
Антоніна ГРИВКО, науковий співробітник НДІ українознавства МОНУ, голова Федерації молодіжних програм "Діти. Молодь. Третє тисячоліття";
Лідія МАДОЯН, відповідальний секретар ГК "Український Севастополь", канд. технічних наук;
Тамара УСАТЕНКО, канд. філологічних наук, ст. науковий співробітник

Інституту педагогічної освіти і освіти дорослих АПНУ;
Сергій ЛИТВИН, доктор історичних наук, полковник у відставці;
Олександр КУЧЕРУК, директор бібліотеки імені О. Ольжича;
Ігор ЛОСЄВ, канд. філософських наук, політолог, журналіст, доцент НАУКМА;
Богдан СУСЬ, доктор педагогічних наук, професор кафедри загальної теоретичної фізики КПІ, президент громадської благодійної організації "Української армії – українську мову";
Любомір ГНАТЮК, полковник запасу, голова Київської організації спілки офіцерів України;
Вячеслав САМОЗВАН, полковник у відставці, голова Черкаської міської організації Спілки офіцерів України;
Леся ВОРОНИНА, письменниця, ведуча програм Радіо "Культура";
Сергій ГРАБОВСЬКИЙ, кандидат філософських наук, член Асоціації українських письменників;
Віктор КАСПРУК, політолог, журналіст;
Оксана СЛІПУШКО, кандидат філологічних наук, доцент КНУ ім. Т. Шевченка;
Марія МИКОЛАЙЧУК, народна артистка, співачка;
Наталія ВОЛОШКО, письменниця;
Валентина КОРОТЯ-КОВАЛЬСЬКА, народна артистка України, старший науковий співробітник НДІ українознавства МОН;
Ярослав ФЕДОРИК, кандидат історичних наук, старший науковий співробітник Української археології та джерелознавства ім. М. Грушевського НАНУ;
Анатолій ГРИВА, Міжнародна асоціація "Козацтво";
Ігор ЛІСОДІД, підполковник запасу, член проводу Спілки офіцерів України;
Людмила ОГНЄВА, кандидат технічних наук, член Національної спілки майстрів народного мистецтва України;
Ірина САВЧЕНКО, доцент кафедри української літератури НПУ ім. Драгоманова, кандидат філологічних наук;
Інна ЧЕРНОВА, доцент кафедри української літератури НПУ ім. Драгоманова, кандидат філологічних наук;
Ніла ВОЛОШИНА, доктор педагогічних наук, професор, член-кореспондент АПНУ.

В оголошенні ТОВ "Мультисервіс", опублікованому в № 33 тижневика "Нація і держава" від 14.08.2007 р. щодо проведення прилюдних торгів з реалізації арештованого нерухомого майна, яке належить Тараненку Григорію Дмитровичу уточнюється: майно реалізується за коштів в рахунок погашення заборгованості перед Кредитною спілкою "Кредит-Інвест" (м. Київ, вул. Глибочицька, 44). В іншому оголошенні залишається без зміни та є невід'ємною частиною даного оголошення.

Наші корпункти

Вінниця Дніпропетровськ Донецьк Житомир Запоріжжя Івано-Франківськ Кіровоград Київська обл.	Гусар Віталій Хоменко Микола Олійник Марія Крук Микола Тимчина Василь Салига Роман Тріщенко Віктор Сахацький Олександр	(0432) 32-05-03 (056) 748-17-92 (062) 337-23-48 (0412) 44-52-32 (0612) 67-31-82 (0342) 3-11-35 (0522) 36-95-25 (04497) 4-92-93	Київ Луганськ Луцьк Львів Миколаїв Мукачево Одеса Полтава Рівне	Мохналь Михайло Костянтин Філімоненко Мельник Євген Пшевлюцький Микола Яценко Софія Ференц Петро Парфенюк Василь Квачова Оляся Кривко Ігор	(044) 278-63-89, 279-68-34 (0642) 53-96-85 (0332) 78-07-65, 72-87-95 (0322) 38-67-63 (0512) 49-67-90 (03131) 2-25-45 (048) 75-83-113 (0532) 28-053 (0362) 23-78-55	Севастополь Сімферополь Суми Тернопіль Харків Херсон Хмельницький Черкаси Чернівці Чернігів	Проценко Володимир Овчарук Василь Перетяцько Олексій Чибрас Володимир Дяків Богдан Реуцький Іван Вітряний Олесь Гафінова Любов Лютин Віктор Рябенко Валерій	(0692) 48-79-46 (0652) 29-77-43 (0542) 25-88-98 (0352) 52-56-91 (057) 716-02-18 (0552) 26-50-56 (0382) 65-32-01 (0472) 45-12-05 (0372) 51-02-72 (04622) 4-38-81
--	---	---	---	--	---	--	--	--

ЧЕСТЬ І ЧИН

МИ СИЛЬНІ ЛЮБОВ'Ю ДО УКРАЇНИ

Звернення до українців Оксани Бандери, сестри Степана Бандери

Ми сильні любов'ю до України, наш голос лунає скрізь в Україні.

Вперед! Бо нам ні на кого надіятися і нічого озиратися назад!

Ми віримо, що з Божою допомогою переможе добро над злом. Досить бути рабами в своїй хаті! Майбуття нам небайдуже, ми хочемо, щоб Незалежна Україна жила і процвітала не тільки у виборчих агітках, але за це треба боротися, щоб громадяни України мали добробут, справедливість і чесність.

Нам потрібна Україна, де господарем буде Український народ. За таку Україну треба боротися, працювати розумом, душею серцем і руками.

Хай будуть добрими благородні справи, щастя, здоров'я Вам і Вашим сім'ям.

Нехай охороняє і обороняє всіх Бог.

Записала член Наглядової ради
Всеукраїнського Братства воїнів
ОУН-УПА ім. Романа Шухевича
Анна РУДНИК

На світлинці: сестра Провідника Української Нації Степана Бандери – Оксана БАНДЕРА і політ'язень сталинських концтаборів Петро ГАЛАНІН у Стрийській тюрмі біля стіни Скорботи і саркофагу, де захоронені жертви комуністичних репресій.

Вітаємо з днем Незалежності України. Ми відродилися з ґрунту, наскрізь наповненого кров'ю наших предків, що лягли за Волю України, що виссали з молоком наших матерів стародавню любов нашої нації до Вітчизни і її свободи і ненависть до насилля над нами. Як не можна спинити річку, що зламала кригу і навесні бурхливо насеться до моря, так не можна спинити нації, що зламала свої кайдани, прокинувшись до життя. Наша нація ступила на новий шлях життя, а ми мусимо стати на її чолі, щоб вести до здійснення великого ідеалу. Але ми мусимо пам'ятати, що боротьба люта й довга, ворог безпощадний і дужий. Ніч була довга, але ранок наступив, і ми хочемо, щоб засяяло проміння свободи.

МОСКОВСЬКІ ПОПИ ХОЧУТЬ ЗАХОПИТИ ДЕСЯТИННУ ЦЕРКВУ

При цьому застосовують зброю та брутальну силу

Марта РИМАР

19 серпня 2007 року близько 12 години дня біля центрального язичницького жертвенника України, що знаходиться в столиці на вулиці Володимирській, 2, неподалік від Національного історичного музею, сталася сутичка, свідком якої була наша читачка Ірина Соколовська. За її свідченнями, вона як член громади прибічників язичницької віри прийшла на обряд Славлення, що вже 15 років проводиться саме на тому місці, на що є офіційні дозволи. При цьому жодних претензій з боку Музею ніколи не виникало. Аж доки там не з'явилися прибічники Московського патріархату та незаконно "застовбили" свою церкву. 19 серпня вірогідно історичного музею разом із дзвонарем та навіть правоохоронцями з Шевченківського району міста Києва спровокували бійку між язичниками та людьми у рясах і камуфляжах. У результаті Артем Брезгін, який прийшов на свято разом із дружиною та півторарічною донькою, отримав від ревних "християн" побої стусани та... постріл гумовою кулею у спину. Нині постраждалий перебуває у лікарні. Та саме на нього московські віртуози в рясах прагнуть "повісити" всю провину за спровоковану ними ж бійку.

"Я впізнала чоловіка, який намагався забрати у мене фотоапарат, – стверджує Ірина Соколовська, – щоб не змогла зафіксувати. Це – начальник Шевченківського РУ ВС України у місті Києві Петро Мірошніченко. Потім він відібрав у мене мобільний телефон. А в руках у нього була бейсбольна бита. Коли я спробувала відібрати у нього мобільний, він ударив мене і кинув на землю.

Як свідчить Ірина Соколовська, у ході сутички поранено ще одного чоловіка – І. Тернового, якого вдарили кастетом в обличчя та залили йому очі сльозогінним газом. Одна з "віруючих" Московського патріархату, показу-

ючи на пані Ірину, відчайдушно волила: "Вот этой бабе нужно глаза повывивать". А потім, зневажливо глянувши на вишиту українську сукню пані Соколовської, кинула в її бік кілька принизливих слів, котрі не можна розцінювати інакше, як образу людської і національної гідності. Інші московські прихожани поводилися не краще: одна вигукнула, що язичників "треба всіх потопити", інша бідалася, що "не всіх язичників перебили ще 988 року", а ще кричали "ми вас, хахлов, всех покрестим", "тут руская земля і нікагда ваше хахлацкає наречіє тут звучать не будет", "українского языка нет, его іспорчений польській". А дзвонар заявив пані Соколовській: "Щоб ноги твоєї не було на території" "його церкви", маючи на увазі при цьому всю територію Історичного музею.

Як бачимо, річ не у протистоянні християнства та язичництва. То є яскравий приклад того, якими методами нині, а на початку ХХІ століття, у центрі Європи, у древньому українському місті Києві, по-рейдерськи насаджуються московська ідеологія і ведеться планомірне захоплення території України та її найбільших святинь (Десятинна церква) чужинцями.

"Ми, рідновіри, – націоналісти за духом. Бережемо свій Рід, захищаємо свою історію, українські звичаї і захищатимемо надалі. Герої завжди живі і борються!" – переконана Ірина Соколовська. Важко з нею не погодитися. Однак виникає запитання: чому українська міліція стає на бік чужинців та допомагає їм агресивно відвойовувати наші святині? Це запитання насамперед стосується усіх найвищих посадових осіб держави, а особливо міністра внутрішніх справ. Втім, якщо міністр – герой парканів, то що питаєш з підлеглих? Питає хіба що українське прізвище українця Мірошніченка: чому зраджуєш свій український народ, якому присягав?

СВІТЛО І ТІНЬ

ЛІКНЕП ДЛЯ АККАДЕМІКА ТАБАЧНИКА

Професор Мак-Мастерського університету Канади Петро Потічний звернувся з листом до Дмитра Табачника – як до колеги, історика та професора. На думку "Майдану", українські наукові реалії примусять визнаного канадського науковця змінити позиційні підходи в епістолярному жанрі, листування відбувається з професорами.

Вельмишановний Дмитре Володимировичу!

Зовсім приладково до моїх рук попало Ваше інтерв'ю з пані Ланою Самохваловою від 9 липня 2007, яке було поширене через УНАН під наголовком "Д. Табачник: Я не співробітник Держдепу, щоб говорити лише те, що подобається американиям".

Я знаю Вас не тільки як політика і високу посадову особу, але теж як історика й академіка. Власне тому я з великою увагою прочитав Вашу заяву про те, що ніби Роман Шухевич (Головний командир УПА) "...офіцер, який одержував з рук Гітлера вищі бойові нагороди...", та, що він був "спеціальним ...офіцером-неарійцем", якого "...відзначив вождець усього рейху". На жаль, Ви не подали джерела цієї надзвичайно цікавої інформації, бо якщо це правда, то її справді треба вважати реверсіяльно-сенсаційною.

Я звернув на неї увагу ще й тому, бо як Відповідального редактора "Літопису УПА" мене могли б посуджувати в закриванні відомих фактів та в неоективності. Як напевне знаєте, досі появилася 65 томів нашого видання, а в тому також німецькі, польські та радянські документи.

Тому я відразу взявся за розшуки у різних архівах і спеціально в Федеральному Військовому Архіві у Фрейбургу, ФРН, аби довести підтвердження Вашої заяви. Яке ж велике було моє здивування, коли я довідався, що Роман Шухевич ніколи не був відзначений німецькою бойовою нагородою, а тим паче Адольфом Гітлером, вождем рейху. З вояків куреня "Нахтігаль", в якому служив і Роман Шухевич, медалью Залізного Хреста найнижчої категорії був відзначений командиром дивізії лише Юрій Лопатинський за бойові заслуги під Вінницею. Усіх відзначених Залізним Хрестом німецьких вояків в роках 1939–1945 було аж 2,600,000. Жоден із них не отримав цього відзначення з рук самого Гітлера. Найвижчу категорію Залізного Хреста т. зв. Гросс Кройц з рук Гітлера отримав Герман Герінг за його командування Люфтваффе в 1940 році проти Франції, Бельгії та Нідерландів.

Надійся, що Ви зможете швидко справдити цю інформацію й відкликати Вашу заяву, яка без цього кроку створюватиме для Вас імідж дуже упередженого й неоективного історика і політика. Якщо знайдете таку достовірну інформацію, то я буду Вам за неї дуже вдячний і тоді пуб-

лічно вибачуся за неоправдані обвинувачування Вас в поширюванні не-правдивих вісток.

Очікую Вашої цінної відповіді.

З глибокою пошаною.
Проф. Др. Петро Й. Потічний
Почесний професор Східно-Китайського
Університету
Почесний професор Національного
Університету
Львівська Політехніка
15 липня 2007 р.

ЯНУКОВИЧ ВІДПОВІСТЬ ЗА ШУХЕВИЧА

На прем'єра Віктора Януковича, "вождя" комуністів Петра Симоненка та "найдугмантарнішого в світі" віце-прем'єра Дмитра Табачника подає позов до Європейського суду президент Всесвітнього конгресу українців (ВКУ) Аскольд Лозинський. Останній заявив про це на зібранні директорів ВКУ, яке відбулося у 20–21 серпня в Донецьку. Підстава для позову – наклеп на Головного командира УПА Романа Шухевича, що дозволили собі у публічних виступах згадані можновладці.

Після того як Президент Віктор Ющенко видав указ про святкування 100-річчя з дня народження Романа Шухевича, національного героя і провідника у боротьбі за Українську державу, лідер комуністів Петро Симоненко заявив, що Україна не повинна вшановувати пам'ять людини, яка отримала з рук Гітлера два "Залізних хрести". Трохи згодом же нісенітницю повторив віце-прем'єр Табачник у інтерв'ю газеті "День". Аскольд Лозинський звернувся до Академії наук України, і там підтвердили, що ніяких "хрестів", а тим більше з рук Адольфа Гітлера, Шухевич не отримував. Відтак, оскільки Табачник – офіційна особа, відповідати має увесь уряд, зокрема його очільник Янукович, вважає пан Лозинський. Він зазначив, що є лише ініціатором позову, який буде подано від імені дітей обстріханого командира УПА – Юрія та Марії Шухевичів.

Крім цього, два позови до Європейського суду Лозинський обіцяє подати на Російську Федерацію: по-перше, за вбивства українських активістів у Іваново, Тулі та Владивостоку, а по-друге – за відмову російської влади зареєструвати на території РФ Українську православну церкву Київського патріархату та Українську греко-католицьку церкву. "Нам потрібно над цим попрацювати... Ми іноді досить жалюгідні, але дуже хороші люди. Потрібно домагатися своїх прав усіма можливими способами", – заявив Лозинський.

www.maidan.org.ua

СЛОВО І ЧИН

ЛИЦАР УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Ірина МОЛЧАНОВА,
голова Маріупольського
Союзу Українок,
член НСЖУ

А. ПОГРІБНИЙ

З паном Погрібним познайомилась спочатку заочно. Так, як заочно знає його майже вся країна, тобто через радіопередачі, де його спокійний, але переконливий голос нікого не залишає байдужим. Бо міркує про головне: про Україну й нас – жителів України; про українську мову і про нас. До всіх нас терпляче звертається Анатолій Погрібний в авторських передачах і переконує словами видатних письменників та громадських діячів: "Кожна нація хоче вилитись у форму незалежної, самостійної держави" – М. Міхновський; "Хто якою мовою мислить, той до того народу й належить" – В. Даль; "Всі головні європейські мови можна вивчити за 6 років, рідну ж треба вчити все життя" – Вольтер; "В океані рідного народу відкривай духовні острови" – В. Симоненко.

Я надіслала свої спостереження стосовно мовного становища Донеччини на радіо й була велими здивована, коли невдовзі отримала листа від київського професора Анатолія Погрібного. Це приємніше було, коли знайомі просвітяни зустрічали й казали: "А ваші думки зачитували в програмі Погрібного".

Особисто зустрілись у 2003 році в Києві, куди я приїхала на конференцію, присвячену 25-річчю самосталення Олексія Гірника. Коли я звернулась до пана Погрібного, він шляхетно поцілував мені руку й привітав з участю в конференції. Виступ Анатолія Григоровича досі бачу внутрішнім зором. На трибуну сходити не схотів, навіть не дійшов до стола головуючого – став просто перед аудиторією, без друкованої доповіді,

навіть без нотатків – голіруч, як виходили на двобій справжні козаки. Єдиною зброєю Анатолія Погрібного була досконала, відточена до блиску українська мова. Цією могутньою зброєю він боронить і рідну мову, і неньку-Україну.

На Донеччині наступ на все українське дуже агресивний, використовуються всі ресурси уряду, помножені на технології росіян та до морозених підспівувачів, які спеціалізуються на зневаженні, висміюванні "холяцьких" традицій, і насамперед мови. Змістовно відповідати на такі випадки часто не вистає компетентності навіть у просвітян, не кажучи за пересічних українців, що живуть у Приазов'ї. Саме тоді приходять на допомогу книжки А. Погрібного "По зачарованому колу століть", "Раз ми є, то де?", "Поклик дужого чину", де містяться конкретні відповіді на будь-які закиди. На превеликий жаль, цих книжок катастрофічно не вистає саме у нас. У книгарнях і книжкових лотках їх немає. Кілька примірників, що привозять просвітяни з Києва, залишаються раритетами, доступними небагатьом. Донецькі бібліотеки не поспішають їх замовляти, бо перебувають на утриманні міських владних структур, а влада у нас яка?

Боятися розумного слова публіциста Анатолія Погрібного можливо-владці, котрі залишилися з часів Кучми й сподіваються на повернення тої доби. Натомість молодь нетерпляче чекає на них, бо набридло молоді бути манкуртами, безрідними синами на власній Батьківщині. Все більше школярів, студентства, молодих журналістів, вчителів, металургів, лікарів, які здобули освіту вже у незалежній Україні, хочуть мати змогу через книгу поспілкуватися із справжнім патріотом, лицарем української мови Анатолієм Погрібним, щоби набити нових знань у боротьбі з дворушниками, реваншистами, приборчниками імперських прагнень Росії.

ГРИМАСИ ДОБИ

РЕЙДЕРИ "БАНАНОВОЇ РЕСПУБЛІКИ"

Уряд намагається відібрати приміщення наукових інститутів

Інна ВОЛОСЕВИЧ,
"Нація і держава"

(близько 60 000 експонатів) становлять основу методичного фонду – багатющого джерела інформації про історію української архітектури, що є національним надбанням України.

Перевезення експонатів у приміщення, які пропонуються, неможливо здійснити через відсутність спеціальних умов зберігання культурних цінностей, що може призвести до їхньої втрати. Деякі з них взагалі не підлягають транспортуванню, оскільки ці архівні матеріали вимагають термінової реставрації.

3 2004 року різні урядові структури різними методами включно із незаконним захопленням приміщень намагаються виселити наукові інститути із "золотих" квадратних метрів будівель у центрі Києва. У 2004 з приміщення по вул. Шовковичній намагалися виселити Інститут соціології, у 2005 – відібрати частину приміщення Інституту філософії, у 2006 році – "урізати" площу Інституту географії, у відстоюванні прав якого свого часу брали участь і активісти КУН. У 2007 році настала черга Науково-дослідного інституту теорії та історії архітектури і містобудування.

Інститут соціології, Інститут філософії, Інститут географії, Інститут архітектури – хто наступний?..

Відповідно до наказу, виданого тодішнім першим заступником міністра будівництва, архітектури та житлово-комунального господарства А. О. Орловим, НДІПАМ має звільнити два поверхи будинку № 9 по вул. Великій Житомирській. Цей документ суперечить рішенню Виконавчого комітету Київської міської ради депутатів трудящих від 15.01.1966 р. № 209, згідно з яким НДІПАМ безстроково відведено земельну ділянку площею 0,2 га на правах землекористувача, а відповідні приміщення перебувають на балансі інституту. 9 липня 2007 р. представниками міністерства розпочато будівельні роботи в приміщеннях інституту, лунають погрози про реорганізацію та ліквідацію наукової установи.

Науково-дослідний Інститут теорії та історії архітектури і містобудування був заснований у 1945 р. у системі Академії архітектури УРСР. На сьогодні Інститут залишається єдиним в Україні науковим закладом у галузі теорії, історії, перспективних проблем розвитку архітектури і містобудування, охорони культурної спадщини України. Виробничі площі Інституту повністю використовуються за призначенням і в оренду не здаються. Інститут перебуває на повному господарському самозабезпеченні, перераховує всі необхідні платежі до бюджету.

В інституті зібрано унікальну колекцію стародавніх креслень, гравюр та малюнків об'єктів архітектури та містобудування, які разом із колекцією фотографій та негативів

Отже, рішення міністерства ставить під загрозу національне надбання України – унікальне джерело інформаційного, методичного забезпечення наукових досліджень історико-архитектурної спадщини не тільки України, а й Польщі та багатьох країн СНД.

Економіку провідних країн світу все більшою мірою формує не промислове виробництво, а новітні наукові розробки та інформаційні технології, відповідно основні інвестиції вкладаються у розвиток науки. Однак дії українських урядовців свідчать про те, що ми ще довго залишатимемося "банановою республікою". Яка там "інтелектуальна революція", коли в науці панує бездарність і корупція, а талановитим вченим дотепер часто нема за що жити і нема де працювати.

Трудовий колектив інституту, архітектурна громадськість та наукова інтелігенція України зверталися до Міністра регіонального розвитку та будівництва України Ядуби В. Г., Прем'єр-міністра України Януковича В. Ф., Президента України Ющенка В. А. з відповідними зверненнями, але в результаті вирішення питання було передано на розгляд тим самим чиновникам, які є ініціаторами рейдерської атаки на провідний у своїй галузі державний науковий заклад.

Колектив інституту звертається до політичних партій, громадських організацій, до всіх небайдужих громадян України з проханням допомогти НДІПАМ зберегти своє історичне місце розташування, запобігти руйнуванню і самоліквідації цієї унікальної установи, яка продовжує зберігати та розвивати дослідницькі традиції української архітектурної і містобудівної науки, сприяє формуванню позитивного іміджу України в Європі.

Дійових заходів для власної самооборони застосувала громада села Соловичі Турійського району. Родючі землі цього села – з лісами, двома річками і трьома озерами знаходяться у мальовничому куточку Волині. Привабливою ознакою стало і те, що лежить цей населений пункт на трасі Львів–Ковель.

УКРАЇНЦЮ! ДОПОМОЖИ СОБІ САМ! РІШУЧА ВІДСІЧ БАНДИТАМ

Гідний приклад для наслідування

Тому і покляли на нього око бандити, які поставили собі за мету взяти в оренду з правом викупу найкращі ділянки, що стали земельними паями місцевих селян. Саме цю вимогу в ультимативній формі вони висунули сільському голові Ярославу Кашубі.

Переконавшись у тому, що підкупом його не візьмеш, заїди перейшли до залякування, натякаючи, що в того можуть бути проблеми із сім'єю.

– Мы приедем через месяц и базар продолжим конкретно, а ты хорошо подумай, – попередив один із прибульців.

Вчорашній командир спецзагону "Беркут" Ярослав Кашуба із досвіду минулої служби в органах міліції знав, що ці відморозки кимось найняті і здатні на все. Тому треба було діяти продумано, рішуче і послідовно.

Розумів він, що в даній ситуації покладатися на правоохоронні структури – марна справа. Он скільки людей в довколишніх селах брутально вже позбавилися землі. І все "по закону"...

– Будемо в усьому покладатися на власні сили, – зазначив Кашуба на засі-

данні сільського активу, де розглядалося питання захисту своєї землі від загарбників.

Рішення представників громади було однозначне: прискорити розпочате формування дружини самозахисту з числа мисливців, спортсменів і вчорашніх військовиків.

Дружинники самовіддано відпрацьовували прийоми рукопашного бою під керівництвом сільського голови, шлифували елементи використання мисливських рушниць, бо зрозуміли, що бандити можуть застосувати вогнепальну зброю.

Через місяць непроханих гостей, як і попереджали, приїхали, щоб "продолжити базар конкретно і в натуре", а точніше – виконати замовлення своїх наймачів щодо захоплення селянської землі. При цьому вони запевняли сільського голову, що на всіх рівнях влади це питання "узгоджено", а тому варто лише підписати деякі папери. Поки тривала розмова, голова по мобільному телефону дав сигнал бойової тривоги. Дружинники оперативно зібralися в умовному місці і на автівках рушили до сільради.

Захоплені зненацька прибульці до організованого спротиву виявилися неготовими. Дружинники оточили банду. Після попереджувального пострілу в повітря їм наказали всім і негайно лягти обличчям до землі. Ті підкорилися.

Потім за наказом старшого дружинника бандити, заклавши руки за голову, в супроводі озброєних мисливців були "завантажені" до своїх автівок.

Відтоді в селі їх не бачили і не чули. Загарбники зрозуміли, що залякати це село їм не вдасться.

Соловичівська громада ще більше повірила у свої сили, а головне – вона пересвідчилася у тому, що самооборона – це не передвирборні мітинги під гаслами та прапорами "Народної самооборони", після яких рейдери, а точніше наймані бандити, безкарно відбирають у підприємців бізнес, у робітників – підприємства, у селян – землю. Народна самооборона (безвідносно до мітингової "сили") – це, найперше, здатність громади власними силами захистити себе, дати рішучу і тверду відсіч тим, хто зазіхнув не лише на власність, а й на мо-

ву, свободу і державну незалежність України.

Однак чомусь саме такої самооборони не визнають нинішні політичні сили всіх кольорів і течій. Чи не тому, що в їхніх лавах теж є "особи", які можуть опинитися обличчям до землі під дулами мисливських рушниць в руках прозорілих від брехні громадян, котрі піднялися з колін і відчули себе господарями на землі своїх пращурів.

До речі, ініціатори тієї ж "Народної самооборони" не кажуть, від кого і як нам треба оборонятись – їм потрібні лише наші голоси на виборах під цим гаслом, а не захист наших прав і свобод. Такі ж самі і ті, що обіцяють краще життя вже сьогодні. А для кого настане таке покращення? Ми теж знаємо – для буржуазії і її при- служників, закамуйльованих під політичні партії.

Тому нам, етнічним громадянам України, належить діяти під гаслом: "Українцю, допоможи собі сам!"

Під таким гаслом звиязні воїни УПА своїм життям і кров'ю боролися рідну землю від загарбників і зайд, не чекаючи допомоги. Знаково, що, як співається в пісні, ця армія і створювалась "десь там далеко на Волині"... – а саме в наших довколишніх селах.

Отже, ще живе в душах селян генетика не лише працюючих хліборобів, а й мужніх захисників рідної землі.

Юрій ТИМОЩУК,
почесний громадянин села Соловичі
Турійського району Волинської області

Сільське господарство доведене до повної руйнації. Село вмирає. Побудували державу, у якій 90 відсотків людності так-сяк виживають, а 10 відсотків – жирують з нагробованого.

Так сталося зонайперш тому, що російська комуністична система залишила у спадок Україні свою маргінальну ідеологію (для частини населення), свої керівні кадри, російську православну церкву. Ця церква нібито канонічна на території України, тоді як справжню українську церкву оголошує неканонічною. Абсурд! Залишено військову частину, козацькі формування, масу резидентів російських спецслужб. І наша так звана влада навіть не протестує, а навпаки – сприяє їхньому зміцненню, при цьому чітко розуміючи, що всі ці структури є "п'ятою колоною" імперської агресії.

Ще один мінус: владці України 1991 року на вимогу Москви перерахували до Ощадбанку Росії усі заощадження українського населення, що дорівнювали на той час близько 150 мільярдів доларів США. Росія досі не визнає цього пограбування своїм злочиним проти народу України.

Сфера культури занедбана, фінансується мінімально (переважно на зарплати). На мовному полі ведеться нещадна агресія з боку Росії та її "п'ятої колони". Утворився цілий фронт нищення української сутності насамперед шляхом ліквідації української мови. Цей фронт підігрують Партія регіонів, КПУ, СПУ, прогресистка Вітренко, всілякі "руські" блоки та різні авантюристи. Ці ж антиукраїнські сили у Верховній Раді не голосували за визнання голодомору 1932–33 років геноцидом української нації. Вони не визнають національно-визвольної боротьби українства у 1940–1950-х роках. Воїнів УПА ганьблять різними назвиськами. Як же цю владу можна назвати українською? А тим часом ці політичні сили ще недавно склали парламентську більшість, репрезентуючи себе як українську владу. То садистська тиранія над українцями, а не влада.

Інформаційний простір – переважно російськомовний та росієцентричний. У центрі, на Півночі, Сході України та навіть у Києві бовваніють пам'ятники катам українського народу. І їх не зносять, навпаки, планують спорудити нові ідоли поневолювачів на кшталт Катерини II. У топониції теж залишилися помітний російсько-комуністичний слід.

З вини Росії та доморощених русофільв наша держава досі не має державних кордонів на Сході й Півночі своєї території. Державні кадри, незважаючи на зусилля В. Ющенка, залишаються переважно проросійськи ідеологізованими, тож всіляко шкодять процесу здобуття Україною реальної незалежності.

Верховна Рада 5-го скликання під головуванням О. Мороза з парламентською більшістю у складі ПР, КПУ та СПУ була особливо ворожою силою для України. Хто ці люди, які завдяки демократичності Президента Ющенка очолили законодавчий орган та уряд України? Це представники національних меншин, що негативно або відверто вороже ставляться до існування незалежної України.

Частина українського народу досі залишається у полоні совдепівських ідеологічних догм. Злочинна російська комуністична ідеологія зробила з цих людей істот, які не можуть мислити самостійно, оцінювати стан речей та робити висновки. Комуністична була потрібна слухняна біомаса, яка б фанатично вірила їхній зловідській системі та руйнувала національно-визвольні рухи.

Той факт, що комуністична ідеологія ще не отримала у суспільстві оцінку злочинної, доводить, що владна верхівка не має національної орієнтації у державотворенні. Українська нація найбільше постраждала від російської комуністичної тиранії, а тепер у власній державі змушена терпіти комуністів. Цинічнішою ситуації вигадати неможливо!

Крайню поділяють і розподіляють потужні олігархічні клани. При владі все менше залишається справжніх патріотів України, які прагнуть побудувати державу

на користь титульної нації – українців. Народ і його етнічна структура проігноровані як суб'єкт суверенітету, як носій влади, як господар країни та її багатств.

При демократії-всездозволеності широкомасштабно застосовуються такі аморальні явища, як брехня, наклепи, невизнання державного гімну, державного прапора, державності української мови. Шаленіють корупція, шахрайство, хабарництво. Безборонно застосовуються провокативні методи: маніпуляція свідомістю

а також і за долю держави й народу. Народ отримує широкі повноваження у державотворенні та місцевому самоврядуванні. У виборних органах влади законодавчо забезпечується етнічне представництво пропорційно до існуючої національної структури населення. У національно-демократичній республіці мають бути деполітизованими: суди аж до Конституційного; міліція, Генпрокуратура, Мін'юст; центральний виборчий комітет, окружні виборчі комісії та всі виборчі дільниці; міністри Кабміну,

10. Президент (Гетьман) України. За законами демократії виборча система в національно-демократичній Україні має ґрунтуватися на таких основних принципах:

1. Тверді і незмінні норми представництва етносів у виборних структурах влади та самоврядних органів.

2. Порушення норм представництва має каратися всією системою влади та громадськості.

3. Категорична заборона антидержавної, антиукраїнської агітації та пропаганди.

4. Заборона пропаганди міжнародних суперечок.

5. Заборона втручання у виборчі процеси закордонних комвожієрів, політехнологів, спецслужб.

6. Підкуп виборців, обман, маніпулювання свідомістю має бути віднесене до кримінальних злочинів.

7. Недопуск до балотування осіб, які виступають з програмами, що суперечать Конституції України (державна двомовність, подвійне громадянство, відновлення СРСР тощо).

8. Запровадити у Конституції статтю про державну ідеологію, що має обов'язково використовуватися під час виборів.

9. Заборона балотуватися у депутати усіх рівнів мільйонерам та мільярдерам з метою запобігання використанню влади з корисливою метою.

10. Під час виборчих перегонів балотуватися кандидатам ображати суперників, поширювати неправду, поводитися брутально щодо виборців, органів та осіб державної влади, виборчих комісій.

11. Виборчу агітацію обмежити тільки програмними засадами політпартій чи особистих проєктів кандидатів у депутати.

12. Заборонити, вилучити з суспільства злочинну комуністичну ідеологію.

13. Забезпечити безперешкодне відкликання депутата чи фракції виборцями з причин антидержавної, антинаціональної діяльності, корупції, шахрайства та всього, що ганьбить честь депутата і державу. Процедура відкликання має бути унормована простим законом прямої дії.

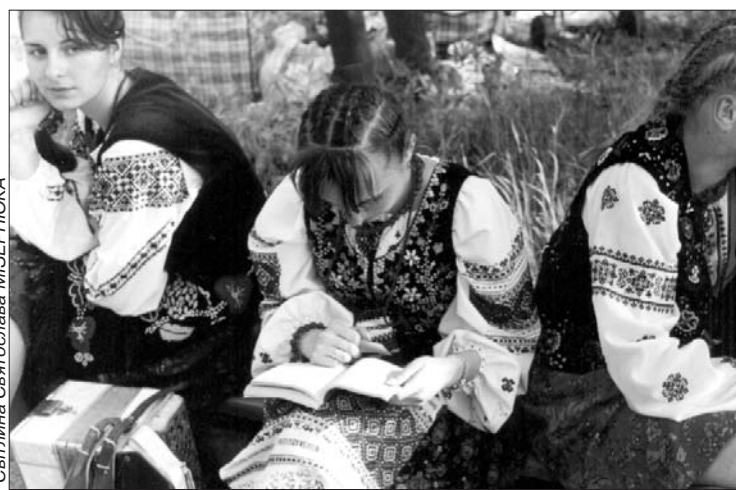
14. Депутати усіх рівнів не мають депутатської недоторканності.

Оскільки у вищих ешелонах влади відсутні впливові сили української національної орієнтації, то залишається один шлях – звертатися до національно свідомого українства. Ця частина українського суспільства має перебратися на себе ініціативу вивести з ідеологічної п'їтьми ту частину українського суспільства, що поки що не стала свідомою. Треба рятувати душі наших співвітчизників і вести їх у світло національного буття.

Іван БЕЛЕБЕХА

ВІКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ЯК ПОБУДУВАТИ УКРАЇНСЬКУ УКРАЇНУ

громадян, підміна понять, шантаж. Значна частина суспільства зарахована до касти недоторканих, незважаючи на злочини, здійснені цілою низкою цих персон.

Таку державу можна назвати олігархічно-клановою, а не демократичною. Адже основні сповідувані цінності – грабунок, нажива, особисті інтереси можновладців, що перебувають "при кориті".

Оскільки українство не отримало відповідного представництва у владних структурах усіх рівнів, то можна констатувати: найбільша частина суспільства – українці – не мають статусу титульної нації. Таке становище корінної нації у власній державі є вкрай принизливим і неприпустимим та свідчить, що з 1991 року при владі домінують представники антиукраїнських сил та національних меншин. Якщо давати категоричну оцінку цьому явищу, то це – явний злочин перед українською нацією.

ЕКСПРЕС-ПРОГНОЗ

Всі ці негаразди уможливилися тому, що держава Україна сформована не за національно-демократичною сутністю. Якщо не зміниться державна модель, справи тільки гіршатимуть.

Українська держава має бути як мінімум національно-демократичною, оскільки демократія проголошена ще 1991 року. Адаже Україна – мононаціональна: 78% населення – етнічні українці, 22% – національні меншини. Що є національно-демократична держава стосовно України? Це президентська (гетьманська республіка) з національно-патріотичною ідеологією, вищим законодавчим органом, Єдиною Помісною Православною Церквою Київського патріархату, чіткими кордонами, високопрофесійними військовими силами, чесними правоохоронними органами, об'єктивними ЗМІ, національними культурами усіх етносів України.

У нашій державі має бути вища посадова особа, на яку покладається відповідальність за долю країни, суспільства, нації і народностей. Це Президент (Гетьман) України, що обирається всенародно. Також всенародно обирається вищий законодавчий орган і має одну функцію – творити закони розвитку і протекційніми національними інтересами.

В українській державі гегемоном має бути титульна нація – українці. Так є в усьому світі. Отже, національно-демократична Україна це країна, у якій:

титульна нація є творцем державно-суспільного ладу і покладає на себе відповідальність за міжнародні відносини,

чия діяльність повинна бути менеджерською і жодним чином не залежати від політичної кон'юнктури.

Далі – про політичну систему. Партії мають бути тільки патріотичного змісту.

Систему рад слід скасувати як носія комуністичних догм та через її неефективність. Всенародні вибо-

ри повинні відбуватися раз на 5 років у два розведені у часі етапи: на посаду Президента України та до Законодавчих Зборів; до органів місцевого самоврядування. Самоврядні органи можуть призначати дочасні вибори будь-коли, якщо цей крок підтримує населення.

Державно-самоврядна система може скласти наступну ієрархію:

1. Сільський староста для сіл, підпорядкованих волості.

2. Волосна управа замість сільрад і виконкомів.

3. Селищна, містечкова управа (для малих містечок).

4. Районна управа (для сільських та міських районів).

5. Окружна управа (для укрупнення сільських районів).

6. Міська управа великих міст без рад і виконкомів.

7. Обласна управа без рад і виконкомів.

8. Кабмін.

9. Законодавчі Збори замість Верховної Ради.

1 ВЕРЕСНЯ – ДЕНЬ ЗНАЇ

СИЛЬНА ДЕРЖАВА – НАЦІЯ, ЯКА НАВЧАЄТЬСЯ

Тож потрібні зміни, виходячи з реалій динамічного світу, в який вступає людина. У структурі Товариства діють Український центр духовної культури, Київський, Донецький і Херсонський планетарії, створено мережу науково-просвітницьких центрів – "Кадри", "Українознавство", "Інформаційні технології", "Знання-круз", "Виставки, ярмарки, презентації", "Технології охорони довкілля та медицини", центр передає та вивчення мов тощо. За рік Товариство надає інформаційних послуг на 3,5 млн грн.

Важлива складова й ефективна частина діяльності Товариства "Знання" України – університет сучасних знань (нині тут навчаються три тисячі студентів).

Особливу увагу правління Товариства приділяє розвитку видавничої діяльності. У 2000 році було засноване видавництво "Знання України", що дозволило відновити в ринкових умовах випуск науково-популярної, науково-методичної літератури. 2006 року випущено 110 най-

менувань книг загальним накладом 400 тисяч примірників.

Заслужують на увагу видання Українського центру духовної культури – наукові дослідження, науково-популярні розповіді і художня література. Останнім часом центр розгортає і краєзнавчо-туристську науково-просвітницьку роботу в ряді областей України.

Разом з тим, у ринкових умовах різко зменшилася кількість запитів на проведення науково-просвітницьких заходів, на підприємствах не планується виділення коштів для оплати праці лекторів, особливо нехтуються потреби у популяризації знань у колективах приватних підприємств. У частині регіонів місцева влада не дає державних замовлень на науково-просвітницьку діяльність. У результаті – зникають суб'єкти і носії знань. Вчені мудреці, які віками сприймалися як жителі народу, поступаються в "роблених рейтингах" усім тим, хто дає кишенею, переважно тільки власною. Тому треба повернути інтелекту його первісне значення, щоб він ставав надбанням народу.

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

ПОДІЯ

ЛИЦАРІ СВОБОДИ

Ветерани УПА отримали нагороди за вірність Україні

Хата ветерана УПА знаходиться на одній з гомінких вулиць селища Гребінки, що у Васильківському районі на Київщині. Біля ошатного будинку цвітуть літні квіти, під ваговитими плодами обвисли гілки яблуні, що цього року вродила особливо щедро. Як і колись, нині подвір'я українця важко уявити без споришу та колодязя з традиційною калиною. Все це присутнє і в дворі більш як вісімдесятилітнього Володимира Кислюка, колишнього вояка УПА, члена ОУН.

Микола СЕРГІЙЧУК,
"Нація і держава"

– Непросте життя випало на долю друга Володимира, – розповідає місцевий краєзнавець Микола Таран. – Зростав у селі Ворончин, що знаходиться майже у центрі Волинського краю.

У червні 1941 року хлопець був мобілізований на спорудження оборонних укриттів. У перший же день війни потрапив під німецький обстріл, отримав поранення в ногу. Він був одним з небагатьох свідків того, як енкаведисти розстрілювали безневинних в'язнів лужцької тюрми.

Коли була створена УПА, юнак вступив до її лав, став зв'язковим. Про серйозний рівень конспірації упівців свідчить хоча б той факт, що він знав лише двох бойових побратимів, які через нього підтримували між собою зв'язок. З часом Володимира мобілізували до Червоної армії, направили на навчання до артилерійського училища. Вже там його за доносом заарештували. Рік перебував у Луб'янці під слідством, після чого відправили на заслання, де познайомився з дівчиною із Гребінок, яка відвувала покарання за статтю про "три колоски". Одружилися. Після звільнення приїхали в село. Виростили трьох доньок.

Прикметно, що на сьогодні Володимир Кислюк не єдиний у Гребінках, хто в сорокових роках минулого століття боровся за незалежну Україну у лавах УПА. Окрім нього, до цієї щасливої миті дожили також інші гребінківці, які розділили його долю, – Тадей і Ольга Піцкевичі, Марія Ванівська, Стефанія Гаваль, Богдан Стеців.

Відаючи належне їхньому геройському чину, напередодні 16-ї річниці Незалежності України голова Спілки офіцерів України, полковник Вячеслав Білоус завітав у селище, щоб особисто привітати ветеранів зі святом.

Говорячи про гребінківців-упівців, Микола Таран не скупився на теплі й щирі слова подяки на їхню адресу. А ще він розповів про те, що у роки війни у Гребінках діяв підпільний націоналістичний осередок. Вдалося навіть встановити прізвище одного з її членів – Володимира Ярового. Нині патріотичні сили селища виношують намір встановити тут пам'ятний знак.

– Ми не вважаємо себе лицарями, героями, – сказав у розмові колишній вояк УПА Тадей

Піцкевич. – Разом зі своїми побратимами, які полягли у борні, загинули в заслання, ми віддавали за незалежність найдорожче, усе найкраще, що мали, – життя, молоді роки, здоров'я, вміння, талант. Жили під постійним наглядом КДБ, не мали ніяких прав. Коли Україна стала незалежною, душа співала. Та радість була передчасною. Нам боляче і соромно, що після 16 років незалежності ми опинилися на задвірках, а у державі керують антиукраїнські сили. Не за таку Україну ми боролися, не такою уявляли її.

Після вручення нагород

Однак ми віримо, що Україна зрештою стане українською!

Війна – завжди трагедія, – підкреслив у своєму виступі Вячеслав Білоус. – За таких умов не варто говорити про перемоги. Особливо, якщо йдеться про внутрішньодержавні протистояння. Добре, що це зрозуміли у Гребінках, де представники старшого покоління порозумілися між собою, усвідомили, що вони є нащадками славних козаків, вояків УНР.

Так сталося, що в роки лихоліття рідні люди опинилися по різні боки. Це трагедія не тільки нашого народу. Але якщо в Німеччині, Італії, Іспанії примирення відбулося, то в нас "п'ята колона" не хоче порозуміння, відпрацьовуючи срібленики своїх хазяїв. Замість того, щоб утверджувати єдність у суспільстві, навчитися пробачати один одному, не допускати подібних помилок у майбутньому, вони продовжують роздмухувати протистояння. Але Україна вже утвердилася як незалежна держава.

Голова Спілки офіцерів України Вячеслав Білоус вручив ветеранам за особистий внесок у захист Незалежності, проявлені при цьому мужність і героїзм, відзнаки офіцерської доблесті "Хрест заслуги", книги, матеріальну допомогу, побажав їм міцного здоров'я і довголіття.

На закінчення 14-річний бандурист Данило Мельник виконав для присутніх ветеранів кілька патріотичних пісень.

Співає Данило МЕЛЬНИК

Косинка, збагнувши, куди завело українську інтелігенцію загравання з більшовизмом, тяжко лаявся і відбивався. Його оглушили чимось по голові і так розстріляли. Ліна Костенко звідкись знає: "Передсмертно лаявся Косинка, Курбас лїг у цю промерзлу землю..." Місце поховання київських "терористів" вказала вдова Косинки, Тамара Мороз-Стрілець: на краю Лук'янівського кладовища, біля дільниці №7. (Див.: Л. Проценко, Ю. Костенко. Лук'янівське цивільне кладовище. Путівник. – К.: Інтерграфік, 2001. – С. 156–158). Тепер там, за кілька метрів від дерев'яного хреста, встановленого братством Андрія Первозванного 18 грудня 1994 року, ведеться яесь будівництво. Є небезпека, що й цю могилу затопчуть, як затоптали поховання 25–30 тисяч в'язнів, закопаних просто на аляках кладовища.

"Українізація" захлинулася в крові. Наївні її провідники, що посміли уявити собі український варіант комунізму, пішли "українізувати" Соловки, Сибір і Колиму. І той світ.

2 липня 1937 року під бравурні марші на честь "найдемократичнішої в світі Сталінської Конституції" Політбюро ЦК ВКП(б) схвалило протокол П 51/94 "Про антирадянські елементи", яким секретарям обласних, крайових, республіканських організацій та представникам НКВС пропонувалося взяти на облік усіх "куркулів та карних в'язнів", які повернулися з заслання та ув'язнення, з тим, щоб найбільш ворожих із них заарештувати і розстріляти в порядку адміністративного переведення їхніх справ через "трійки", а решту вислати у вказані НКВС місця. "ЦК ВКП(б) пропонує в п'ятиденний термін подати в ЦК складні трійки, а також кількість осіб, що підлягають розстрілу, так само кількість осіб, що підлягають висланню". (Цит. за кн.: Іван Чухин. Карелія-37: Ідеологія і практика террора. – Петрозаводск, 1999. – С. 17).

Наймасовіша за всю радянську епоху "чистка" суспільства від елементів, непридатних для будівництва комунізму, яку теоретично обгрунтував новий нарком НКВС Ніколай Євжов і зредагував та схвалив сам Сталін, розпочалася за наказом НКВС СРСР № 00447 5 серпня 1937 року і мала тривати 4 місяці. Насправді ж вона була припинена за постановою Політбюро ЦК ВКП(б) 15 листопада 1938 року, тобто тривала понад 15 місяців.

На кожну республіку, область, район спускалися ліміти на репресування за I і II категоріями (I – розстріл, II – ув'язнення, співвідношення 3 до 1).

"Знизу" посипалися звіти про перевиконання лімітів, розгорнулося соціалістичне змагання за їхнє перевиконання, прохання й вимоги збільшити їх, особливо за I категорією, висувалися "зустрічні плани". Так, нарком внутрішніх справ УРСР Ізраїль Леплевський тричі звертався за таким збільшенням – 5 і 29 вересня та 11 грудня 1937 року. Після його усунення в січні 1938 року (і розстрілу) новопризначений в. о. наркома Олександр Успенський – двічі: 17 лютого і в травні 1938. (Сергій Білокін. Масовий терор як засіб державного управління в СРСР (1917–1941 рр.). Джерелознавче дослідження. – К.: Київське наукове товариство ім. Петра Могили, 1999. – С. 291).

Дія "трійок" поширилася на всі категорії населення. Окрім "куркулів та кримінальників", під репресії потрапили "контрреволюціонери" різних відтінків, "повстанці", "церковники", "шпиуни", "троцькісти", "диверсанти", "шкідники", "націоналісти"... Усього під час кампанії до розстрілу з політичних мотивів були приречені 681692 особи, з них 631 897 – позасудовими "трійками". (Борис Соколов. Наркомы страха. Ягода. Ежов. Берія. Абакумов. – М.: АСТ-ПРЕСС КНИГА, 2001. – С. 130).

На виконання згаданої постанови, "чистка" відбулася і в концтаборах. Так,

ПОДІЯ

начальник Соловецької тюрми особливого призначення (СТОП) Іван Апетер одержав наказ скласти список на розстріл 1825 в'язнів. Одна група, 507 в'язнів, була розстріляна під Ленінградом 8 грудня 1937 року, 200 (насправді 198) – на Соловках 17 лютого 1938 року. Доля 1116-и, так званого "Соловецького етапу", стала відомою шойно в 1997 році: 111 в'язнів СТОПа були розстріляні в урочищі Сандармох на півдні Карелії 27 жовтня, 1, 2, 3 і 4 листопада 1937 року. З них 290 – з України. У списку "українських буржуазних націоналістів" – поет-неокласик професор Микола Зеров, творець театру "Березіль" Лесь Курбас, драматург Микола Куліш, колишній міністр освіти УНР Антон Крушельницький та його сини Остап і Богдан (дочка Володимира, теж соловецька в'язенька, розстріляна під Ленінградом); письменники Валер'ян Підмогильний, Павло Фи-

РІК

липович, Валер'ян Поліщук, Григорій Епик, Мирослав Ірчан, Марко Вороний, Михайло Козоріс, Олекса Слісаренко, Михайло Яловий; історики – академік Матвій Яворський, професор Володимир Чехівський, професор Сергій Грушевський; науковці – Степан Рудницький, Микола Павлушков, Василь Волков, Петро Бовсунівський, Микола Трохименко; творець Гідрометслужби СРСР голландець родом професор Олексій Вангенгейм, міністр фінансів УСРР Михайло Полоз... Більшість українців розстріляні 3 листопада.

Це були люди, які могли б створити неоціненні духовні скарби, володіючи якими, ми, українці, стали б урівень з іншими цивілізованими народами. Сама присутність таких людей у суспільстві робить його кращим. Але постріли малограмотного, але кваліфікованого розстрільника капітана Михайла Матвеева – виконавця волі чужої, глибоко ворожої

Соловецький камінь у Сандармосі.

нам комуністичної влади – змінили хід нашої історії...

Серед тих, чия остання адреса – Сандармох, були знаменитий адвокат росіянин Александр Бобришев-Пушкін (захисник Бейліса й Пуришкевича), московський літературознавець Ніколай Дурново, засновник удмуртської літератури Кузєбай Герд, білоруський міністр Флегонт Волинець, татарський громадський діяч Ізмаїл Фірдеєв, голова московського циганського табору Гого Станеско, грузинський князі Ніколай Ерістов та Яссе Андронников, католицький адміністратор Грузії Шио Батмалашвілі, професор історії ВКП(б) єврей Пінхус Глужман, черкеський письменник князь Холід Абуков, корейський діяч Тай До, православний єпископи Олександр (воронезький), Даміан (курський), Ніколай (тамбовський), Петро (самарський), лідер баптистів СРСР Василь Колесніков, отець Петер Вейгель – посланий Ватиканом для перевірки даних про переслідування віруючих в СРСР... Закоцбий від холоду (швидше б кінець!), в одній білизні, ступаючи останні кроки, зачерхлив мозком згадуючи слова молитви, він на власному прикладі переко-

ПАМ'ЯТАЄМО!

нався, що потрапив у царство Сатани, в Імперію Зла...

Смертника ставили на коліна – і капітан Матвеев стріляв з револьвера в потилицю. Декого добивав якоюсь залізною колотушкою. Забитого підручні скидали в яму. Трупни присипали вапном і засипали. Тепер їх не ідентифікувати. Так скріплювалася "дружба народів" напередодні 20-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Цей Сандармох знайшли за документами та ідентифікували на місцевості 1 липня 1997 року Карельський та Санкт-Петербурзький "Меморіали", а саме Юрій Дмитрієв, Веніамін Іофе та Ірина Резнікова-Фліге. Там споруджено пам'ятник "Люди, не убивайте друг друга",

Санкт-Петербурзький "Меморіал" привіз сюди камінь із Соловків, стоять великі польський та російський хрести, мусульманський пам'ятний знак, а в лісі – з півтори сотні карельських пам'ятних знаків. Бо тут приблизно 150 ям, де покоїться близько 9 тисяч людей. Це було в 30-х роках "обычное место расстрелов" на півдні Карелії... 2004 року з ініціативи американського громадянина Веніаміна Трохименка, батько якого, відомий мовознавець, розстріляний у Сандармосі, стараннями українців усього світу, насамперед Товариства української культури Карелії "Калина", яке очолює велика подвижниця Лариса Скрипникова, там побудовано пам'ятник – гранітний Козацький хрест "Убієнним синам України"

(автори Микола Малишко та Назар Білик).

Кількість жертв репресій, депортацій і голоду в Україні не піддається підрахунку. Це була приблизно третина українського народу. У результаті "чистки", яка тривала весь радянський період, ми залишилися без своєї національної провідної верстви, як отара овець – без пастухів. Ми залишилися нацією з неповною соціальною структурою. Панівна верства в Україні була – і досі залишається – неукраїнською або надійно денационалізованою. Бо вступити в комунізм українцем не можна було в принципі. Американський дослідник української трагедії Джеймс Мейс писав, що нинішня Україна – це соціологічно випалена земля, де "на нашій – не своїй землі" (Т. Шевченко) українці опинилися в ролі національної меншини, хоча вони становлять майже 80% населення.

Сандармох – це один з відомих тепер епізодів Великого терору. А скільки їх невідомих... У результаті маємо фізично та духовно витолену Україну, де нащадки чекістів-енкаведистів, та й колишні кадебісти, досі почувуються господарями становища, а залишки українського народу – затюканими та упослідженими.

Як кажуть, люби, Боже, правду: пора вже називати речі своїми іменами, інакше ми психологічно ніколи не виберемося з полону. Керівна комуністична верства в Україні в своїй більшості з самого початку була неукраїнською. На час створення в Москві КП(б)У (5–12 липня 1918 року, з тактичних міркувань, щоб підняти повстання проти німецької окупації України) – як складової (і невід'ємної) частини РКП(б) в Україні діяло всього 4.364 більшовика (Історія Української РСР, т. 6, вид. "Наукова думка", 1977, с. 306), і то, в основному, в промислових районах Сходу та Півдня. Перегляньмо прізвища більшовиків, які згадуються хоч би в тій "Історії..." – там лише зрідка трапляються українські. У складі КП(б)У/КПУ українці почали становити більшість щойно в середині 50-х років. А першим секретарем ЦК Компартії України українець став аж у 1953 році – Олексій Кириченко. Доти її

очолювали неукраїнці Георгій Пятаков, Серафима Гопнер, Еммануїл Квірінг, Станіслав Косіор, Вячеслав Молотов, Дмитрій Мануїльський, Лазар Каганович, Микита Хрущов, Леонід Мельников. (Див.: Виталий Врублевський, Владимир Щерблицкий: правда и вымыслы. – К.: Довіра, 1993. С. 9). Хрущов, присланий в Україну в січні 1938 року, пізніше писав: "По Україні, ніби Маймай пройшов... Не було... ні секретарів обкомів партії в республіці, ні голів облвиконкомів. Навіть секретаря Київського міському не було... Людей тоді просто "тягнули" у "вороги". (Цит. за кн. "Остання адреса. До 60-річчя соловецької трагедії. Том 2". Вид-во "Сфера", Київ, 1998, с. 14). Не згадав Микита Сергійович, що й він на Вкраїні поведився як у завойованій країні. А Лазар Каганович усерйоз вимагав, щоб його називали вождем українського народу – не дарма навіть прапор Української РСР, затверджений по війні, за його правління, був "лазурово-червоний", а не блакитно- чи синьо-червоний.

Національний склад керівних органів ЧК-ГПУ-НКВС УРСР був поспіль неукраїнський (Див.: "Штатний розклад НКВС УРСР на 1937 рік" у книзі С. Білоконя "Масовий терор...", с. 346–359). Репресивні органи очолювали неукраїнці Всеволод Балицький, Ізраїль Леплевський, Амак Кобулов, Олександр Успенський, Іван Серов (усі, крім останнього, теж розстріляні, але нам від того не легше).

Скажіть, якби в Україні була українська (хай найгірша!) влада – хіба вона так безжально нищила б свій народ? Тодішній уряд України був звичайною окупаційною адміністрацією. Погляньмо на сучасний уряд України: чи багато знайдемо там українців? Та це майже така сама "сборная СССР", ціль якої не інтереси українського народу, а панування над українським народом. Бо Україна для них не батьківщина, а територія і населення, над яким хочеться попанувати. А українцям – лише популярна пісенька: "Запануємо ми, браття, у своїй сторонці".

Вважається, що народ, який утратив 2–3% найактивніших людей, – переможе. Ми в XX столітті втратили чи не третину населення, причому найактивнішого. І саме в 30-х роках нам було завдано удару, від якого ми не оговталися досі. Джеймс Мейс нинішній період історії України визначав як "постгеноцидний". Процесу інтелектуального і морального занепаду українського суспільства та подальшого зросійщення не змогло зупинити навіть проголошення незалежності. Усі наші сучасні біди – це наслідок сатанинської селекції, під час якої була фізично знищена найкраща частина українського народу.

Тарас Шевченко, спираючись на свій історичний досвід, ще ген коли спостеріг підміну свідомості поневоленого народу:

Ляхи були – усе вziali,
Кров повитивали!
А москалі і світ Божий
В путо закували.

(Поема "Невольник").

Що після геноциду 30-х років Шевченко сказав би про своїх зачарованих на зорі Кремля нащадків, які досі не мислять себе поза російським політичним простором? Може, те, що у безпросвітну совецьку епоху сказав Василь Стус:

А де ж Україна? Все далі. Все далі...

Така сумна перед нами руїна. Але не впадаймо у відчай. Ніщо само собою не зробиється. Маємо мирний час. Він працює на нас. Маємо свободу слова: стань на белебені і говори, що хочеш. І "ніхто не поведе тебе в кайданах". Тяжко, поволі, але українство відроджується й опанує Україною. Українці стає все більше в порівнянні з нащадками чекістів-енкаведистів і хохлами. Маємо під боком ослаблену Росію, яка ближчим часом не піде на нас війною. Тож засучуємо рукави і працюймо насамперед на звільнення свого духа. Якщо Господь вихопив Україну з-над самісінької прірви – то ми Йому для чогось потрібні. Ми такі станемо повновартим народом, якому національний геній не дарма пророкував роль творця нової цивілізації, де пануватиме Правда:

..Встане Україна
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить.

Василь ОВСІЄНКО,
лауреат премії ім. В.Стуса

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ № 431/2007

**Про заходи у зв'язку з 70-ми роковинами
Великого терору – масових політичних
репресій 1937–1938 років**

З метою належного вшанування пам'яті жертв політичних репресій, привернення уваги суспільства до трагічних подій в історії України, викликаних насильницьким впровадженням комуністичної ідеології, відродження національної пам'яті, утвердження нетерпимості до будь-яких проявів насильства проти людства та у зв'язку з 70-ми роковинами Великого терору – масових політичних репресій 1937–1938 років, на підтримку ініціативи громадськості постановляю:

1. Установити в Україні День пам'яті жертв політичних репресій, який відзначати щороку у третю неділю травня.

2. Кабінету Міністрів України розробити разом із Службою безпеки України, Національною академією наук України та затвердити у місячний термін план заходів у зв'язку з 70-ми роковинами Великого терору – масових політичних репресій 1937–1938 років, передбачивши, зокрема:

здійснення протягом 2007–2008 років наукових досліджень про політичні репресії проти Українського народу, проведення конференцій, "круглих столів", інших тематичних заходів;

видання книг, публікацію документів і матеріалів про масові політичні репресії 1937–1938 років, забезпечення надходження зазначених видань до бібліотек, навчальних закладів, наукових установ, а також здійснення заходів щодо перекладу та видання іноземними мовами окремих видань для розповсюдження їх за межами України;

здійснення невідкладних заходів щодо завершення робіт зі створення Національного історико-меморіального заповідника "Биківнянські могили" та проведення щорічно у травні на його території заходів із ушанування пам'яті жертв політичних репресій;

організацію Українським інститутом національної пам'яті із залученням Українського добровільного культурно-просвітницького правозахисного благодійного товариства "Меморіал" ім. В. Стуса, Всеукраїнського товариства політичних в'язнів і репресованих, інших громадських організацій, які безпосередньо займаються вивченням проблем політичних репресій, заходів щодо забезпечення участі у серпні 2007 року та наступних роках української делегації у традиційних днях пам'яті на меморіальних місцях, пов'язаних із трагічними

подіями масових політичних репресій 1937–1938 років, зокрема в урочищі Сандармох та на Соловецьких островах (Російська Федерація);

проведення протягом 2007–2008 років у навчальних закладах та закладах культури лекцій, уроків пам'яті, інших заходів з метою висвітлення теми масових політичних репресій 1937–1938 років;

забезпечення формування музейних зібрань, поповнення та популяризацію експозицій про історичні події, пов'язані з політичними репресіями в Україні, у тому числі експозиції "Забуттю не підлягає", створеної Київською міською організацією Українського добровільного історико-просвітницького правозахисного благодійного товариства "Меморіал" імені Василя Стуса;

організацію роботи із залученням учнівської та студентської молоді щодо збирання документальних матеріалів, свідчень очевидців політичних репресій, зокрема для поповнення фондів краєзнавчих музеїв.

3. Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міській державним адміністраціям: забезпечити проведення 3–4 листопада 2007 року у 70-ті роковини масових розстрілів українців у сталінських таборях жалобних мітингів, покладання траурних вінків до пам'ятників та пам'ятних знаків, місць поховань жертв політичних репресій; вирішити в установленому порядку питання щодо встановлення пам'ятних знаків, меморіальних дощок у місцях, пов'язаних з масовими розстрілами і похованнями жертв політичних репресій.

4. Міністерству закордонних справ України: забезпечити проведення закордонними дипломатичними установами України заходів у зв'язку з 70-ми роковинами Великого терору – масових політичних репресій 1937–1938 років, а також запрошення представників дипломатичного корпусу, акредитованих в Україні, до участі в офіційних заходах, які проводитимуться в Україні;

провести роботу з поширення у світі інформації про політичні репресії в Україні, їхні наслідки для Українського народу.

5. Державному комітету телебачення та радіомовлення України забезпечити широке висвітлення в засобах масової інформації заходів у зв'язку з 70-ми роковинами Великого терору – масових політичних репресій 1937–1938 років, організації тематичних радіо- і телерадіо заходів.

6. Внести до Указу Президента України від 26 листопада 1998 року № 1310 "Про встановлення Дня пам'яті жертв голодоморів та політичних репресій" (в редакції Указу від 15 липня 2004 року № 797) зміни, виключивши у назві та тексті слова "та політичних репресій".

Президент України Віктор ЮЩЕНКО
21 травня 2007 року

Якщо ви бодай один раз виходили неділим вечором у центр Києва і піднімалися до "Ярма" ("Арки дружби народів"), то більш ніж ймовірно, що ви спостерігали досить незвичну картину: біля сцени сидить велика кількість людей і під керівництвом сивого чоловіка з соніжною стіває народних пісень. Якщо так, то знайте – ви мали нагоду бачити традиційні недільні пісні знаменитого хору "Томін". З керівником хору – Леопольдом ЯЩЕНКОМ мені і пощастило поспілкуватися.

ДУША НАРОДУ ЖИВЕ В ПІСНІ

ЯК НЕ МИ – ТО ХТО? ЯК НЕ ТЕПЕР – ТО КОЛИ?

– Як в умовах радянської окупації з'явилася ідея виникнення хору народної пісні?

– Вона не є такою вже випадковою, бо це було в 60-х роках, в часи так званої "відлиги". Саме тоді серед молоді пробудився потяг до народних свят, звичаїв. Студенти університету створили колектив "Веснянка". Дуже важливий осередок був при музеї Івана Гончара. Тож у 60-х роках все почалося із колядок і щедрівок. Ходили тоді до відомих людей, до викладачів, що прихильно ставилися до народних звичаїв. А далі на черзі стали інші календарні народні свята: веснянки, Великдень, свято Купала. Тож в середовищі, що гуртувалося довкола музею Гончара, визріла потреба у створенні постійного діючого колективу.

У 1968-му році я підписав колективного листа, в якому висловлювалося занепокоєння з приводу проведення закритих судів над інакодумцями. Багато тих, що підписали листа, були звільнені з посад. Ця доля спіткала і мене. Я тоді працював в Академії наук, займався збиранням народних пісень.

Після звільнення з роботи в мене з'явився вільний час. Тоді я ще продовжував залишатися членом Спілки композиторів і мав право займатися вдома творчою роботою. Тож вирішив переключитися з теорії на практику.

У 1969-у році ми вперше зібralися на Великдень неподалік садиби Івана Гончара. Було чимало молоді, зокрема і Ніна Матвієнко, яка на той час навчалася у студії Верьовки.

Зрозуміло, досвідчій діяльності ні в кого з нас не було. І так вже сталося, що мені довелося брати ініціативу в свої руки. Фактично, з Великодня 69-го року ми й ведемо початок біографії хору "Томін".

На травневі свята вийшли ми вже на схили Дніпра. Влаштували хороводи, співали веснянок, закличних пісень. Виходили з веснянками на природу і на День перемоги, на свято Купала. Згодом почали збиратися систематично. Облюбували ми собі місце на схилах Дніпра біля Лаври і назвали Співочим полем. До речі, тепер воно є частиною відомого всім Співочого поля.

Нашим ідейним натхненником був Іван Гончар. Він допомагав і порадами, і костюмами, даючи хору народний одяг зі своєї колекції.

Так ми себе добре почували аж до осені. Потім треба було шукати притулок. На наше щастя, один з наших учасників, що працював на заводі "Більшовик", на свій ризик прийняв нас у "червоний куток".

– А як тодішня влада ставилася до хору "Томін"?

– Наш колектив був фактично несанкціонований. Ніхто його не реєстрував і не контролював офіційно.

Влада спочатку придивлялася до нас, не допомагаючи, але й не забороняючи. Проте, так вже сталося, що молоді, яка приходила до нас, цікавилася не тільки піснями, а й літературою, самвидавцем. Ясна річ, недруковані твори передавалися з рук у руки, в тому числі й ті, що вважалися антирадянськими, забороненими. 22 травня всі приходили до пам'ятника Шевченку. Одне слово, в нашому хорі зібралася національно свідомо молодіть.

22 травня 1970 року, щоб перехопити у нас ініціативу, владою було вирішено проводити в Києві відкриття фестивалю "Київська весна". Зайняли таким чином і парк Шевченка.

Та сталося так, що після закінчення концерту пізно ввечері почалося, так би мовити, "друге відділення" – стихійне. Ми співали, читали вірші, часом гострі, різкі.

Після цього ставлення влади до відзначення дня 22 травня різко змінилося. Режим цей день вважав "націоналістичним святом", аргументуючи тим, що в цей день "націоналісти відірвали Шевченка від Росії, від Москви".

У 1971 році відомості про "Томін" дійшли до секретаря ЦК Шелеста, який розпорядився виділити нам приміщення і керівника. Приміщення нам дали у палаці культури "Харчовик", а від керівника (партійного "комісара") ми ухилилися, допоки була змога.

Так продовжувалося кілька місяців, після чого колектив ліквідували. Долучили до цього і Спілку композиторів, керівництво якої влаштувало збори, на яких постановили виключити мене зі спілки "за націоналістичні збочення". Учасникам хору почали погрожувати звільненням з роботи, навчання. Тож колектив почав поступово згасати, меншати. Натомість нам прислали комсомольців із якоїсь фабрики, які не мали жодного інтересу до народної пісні. Таким чином невдовзі хор перестав існувати.

Тим часом, після виключення зі Спілки композиторів, за радянськими законами я став "тунеядцем". Довелося навіть відсидіти з цього приводу три доби у камері попереднього ув'язнення. Хотіли після цього призначити мені рік примусових робіт.

Влаштували в той час і обшуки в квартирі. Одне слово, висів я тоді на волоссі. Врятували мене композитор Георгій Майборода і диригент Михайло Кречко. Але від творчої ро-

боти мене відлучили, після чого я де тільки не працював.

У цей час хор тривалий період не існував. Ходили лише ватаги колядників, і ті нелегально. Пригадується, що навіть різдвяної зірки не можна було відкрито носити. Заходили в приміщення і там вже робили символічну зірку зі складаного "метра".

1 січня 1972 року міліція забрала на 15 днів багатьох з тих, хто прийшов за звичкою до центральної ялинки постівати пісень. Пришли "хуліганство".

Після заборони 72-го року 22 травня на кілька років стало трагічним днем. Адже люди продовжували приходити до пам'ятника Тарасові. За це на них насилали загони міліції, які зухвало розганяли всіх присутніх, виловлювали людей з квітами і у вишиванках.

– Коли ж Вам вдалося відродити хор?

– У 1983 році я організував хоролий ансамбль з працівників музею народної архітектури та побуту. Ми додали до експозиції побуту українського народу ще й демонстрацію народних звичаїв, обрядів, святкувань.

Тим часом я познайомився з людьми, які у вільний час співали у Гідропарку народних пісень, почав гуртувати їх докупі.

Гідропарківський колектив взяв участь у святкуванні дня Купала. Але при цьому новий хор, не будучи зареєстрованим і не маючи власного кутка, мав такі ж права, як і колишній. І знову все було чудово до початку холоду. Щоправда, нам назустріч пішла адміністрація Гідропарку. Надали приміщення, а мене навіть захулювали в штат.

Однак вже через кілька місяців мене попросили звільнитися "за власним бажанням".

І знову, на наше щастя, знайшлася людина, яка працювала в ЖЕКУ, і дала нам можливість презимувати в "червоному кутку". Таким чином нам вдалося зберегти осередок.

Через якийсь час я дізнався, що в будинку культури Київметробуду хочуть створити хоролий колектив. Я запропонував їм свої послуги, і нас погодилися прийняти. І ось вже 22 роки ми офіційно прописані до цього будинку культури.

– Розкажіть, будь ласка, про сьогодення хору і плани "Томіну" на майбутнє?

– Зараз "Томін" існує офіційно. Ми беремо участь у концертах, фестивалях, акціях політичних партій. Поновили і святкування народних свят. Колядки і щедрівки у нас зараз переважно на сцені, адже ми вже не в тому віці, щоб ходити по дівочках. Веснянки цього року співали біля "Арки дружби народів". Важко знайти в центрі Києва зручне місце для святкування великодніх гаївок. Тож зупинили свій вибір на сцені коло арки. Тут на День Незалежності влаштували свято пісні під девізом "Співаймо разом!".

На тому ж місці влаштуємо й так звані "недільні пісні" під відкритим небом. А з настанням холодів перенесемо їх у Центр народної культури – Музей Івана Гончара. Це є окрема форма нашої роботи: у буден – муштра, а в неділю – масові пісні "для душі". Нерідко до нас приєднуються прості перехожі.

Ми робимо те, чого не роблять інші. Як казав колись відомий дисидент Іван Світличний: "Як не ми – то хто? Як не тепер – то коли?".

Розмову вів Максим МЕДИНСЬКИЙ

ВІД АВТОРА

ФАШИЗМ ВІД ЧЕРНОВЕЦЬКОГО

Іван АНДРУСЯК, поет

Нещодавно я мав особливу "приємність" почути про себе таке, що в страшному сні не приснилось б... Здалося б, така вже "карма" всіх людей, котрі не сидять сиднем на печі, а намагаються щось у міру своїх сил і можливостей робити, та ще й мають власні переконання, – нерідко таким людям (а я до них і себе нахабно причисляю) доводиться чути про себе різну гидоту з ворожих вуст. Але щоб таке – ото вже справді не сподівався... Одне слово, столичні газети, підконтрольні мерів Черновецькому, обізва-ли цими днями мене і моїх друзів... неофашистами?! Що ж ми таке, – запитаєте, – учворили? А ось судіть самі...

...Недарма єдина політична сила, котра нині підтримує дії мера Києва Леоніда Черновецького, – це Партія регіонів. Недарма – бо чільники "регіоналів" давно й безнадійно (дехто каже навіть "безпробудно") уславилися своїм затытим антиукраїнізмом; а пан Черновецький що далі, то виразніше проявляє себе на поприщі столичного "господарювання" саме як затытий ворог усього українського. "Свіжий", як то кажуть, випадок – його цинічні й відверто незаконні спроби прибрати з майдану Незалежності – серія української столиці – кілька українських яток, де торгують національною символікою, національними сувенірами, національною музикою! Такі ятки є в кожній столиці світу, вони – одна з обов'язкових "приманок" для туристів (тим паче, що в центрі столиці туристи більше ніде не можуть придбати таких сувенірів), – і лише Черновецькому і таким, як він, ці ятки калють очі, бо – українські!

Яким чином мер "прибрав українців" із Майдану – це сюжет для детективу! Спершу на місці торгового ряду облаштували... стоянку для поливальної машини (!), а відтак у бетонних коробках розставили там – буквально посеред проходу! – туї... Отакі "методи роботи" – убозтво, підлість і нищість!

Прикметно, що супроти такого вандалізму повстали не лише самі торговці символікою, а й ми, українські митці. Ми провели на Майдані, – порозувавши ті дивовижні туї, котрі, взагалі ж, вважаються "похоронними" рослинами, і місце їм на цвинтарі, – акцію протесту. Виступили лідер одного з найпопулярніших українських рок-гуртів "Мандри" Фома, бард Едуард Драч, поети Сергій Пантук, Роман Скиба, автор цих рядків, прозаїк Борис Гуменюк, чимало інших. Звучали пісні і вірші про Київ, яким він був завжди – і яким залишиться навкі. Незважаючи на укряднофобів, які "волею недолі" якщо іноді й опінуються у владних кабінетах української столиці, то надовго там не затримуються.

І ось саме після цього – саме за це – ми, українські митці, стали для мера – "неофашистами"! Було б, знаєте, смішно, якби не було так гідко...

...Ні, я насправді чудово розумію, звідки "ростуть ноги" всієї цієї провокації. Вся справа, ясна річ, у грошах, притому великих грошах. Якби Черновецькому вдалося прибрати з Майдану українські ятки, – годі сумніватися в тому, що вже за кілька тижнів на їхньому місці як гриби після дощу вирости б чергові салони ігрових автоматів, бутіки, "матрьошки" чи ще яка подібна дурня. Нащо ж бо ласе місце в центрі столиці, і завжди знайдуться "бізнесмени", готові "поділитися" з "батьками міста" прибутками...

Але ж я чудово розумію і ще децо – те, скажімо, що поняття захисту національного культурного простору має до фашизму чи неофашизму такий самий стосунок, як... слон до холодильника. Насправді вся ця дикуньська ситуація є напрочуд виразною ілюстрацією старого українського прислів'я: з хворої голови на здорові! Бо достатньо собі пригадати бодай деякі дії й висловлювання мера Черновецького – і одразу стає зрозуміло, хто є хто. Скажімо, одна з останніх його "ініціатив" полягає в тому, щоб... не допускати до навчання в київських школах дітей, котрі... не прописані в Києві! Воїстину, в Черновецького "достойні попередники" – досі до подібного дотримувалися хіба лише... Гітлер і Сталін. Оце і є звичайний фашизм!

...А ми, власне кажучи, лише починаємо свою боротьбу. Так що фашисти в меріях (не лише Київській, а й тій же, скажімо, Харківській), у Кабінеті міністрів (там того лайна, "прикритого" Партією регіонів, більше, ніж достатньо) – начувайтеся! Тим паче, що цього разу особисто мене ви розсердили всерйоз...

Видавець Конгрес українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61
Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу українських Націоналістів.
Газету видруковано у ВАТ "Видавництво "Київська правда" Замовлення №
Наклад 7 000 примірників Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідає тільки не несе. Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.